

בס"ד ה' טבת ה'תשע"ב
הדלקת נרות - 16:26
צאת השבת - 17:18
רבנו תם - 17:49
לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה שלוש עשרה - עלון מס' 603
מתחילין "ברכת הלבנה" ביום ראשון בערב.
מכריזין תענית עשרה בטבת שיחול ביום חמישי.
סיום הצום בשעה 17:15. יה"ר שיהפוך הקב"ה
צום זה לששון ולשמחה ולימים טובים, אכי"ר.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

מפטידין: "זיזו דביר"
(יחזקאל לז')

פרשת ויגש

צום עשרה בטבת נקבע ע"י הרבנות ליום הקדיש הכללי

מעייני הפרשה:

- ← נאומו הגדול של יהודה, בו הוא מבקש לשחרר את בנימין.
- ← "אני יוסף" - יוסף מתוודע אל אחיו והזמין את כל המשפחה למצרים.
- ← "עוד יוסף חי" - יעקב מסכים לרדת מצרימה לראות את בנו.
- ← בדרך למצרים, רשימת שבעים הנפש הבאים מצרימה.
- ← הפגישה המרגשת בין יעקב ליוסף.
- ← יוסף מציג את אביו ומשפחתו לפני פרעה ומושיב אותם בארץ גושן.
- ← תקנותיו של יוסף במצרים בשנות הרעב.

וַיִּגְדּוּ לוֹ לְאָמֵר עוֹד יוֹסֵף חַי וְכִי הוּא מוֹשֵׁל בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם... (מ"ה כ"ו)
מהו "לאמר"? חששו האחים שהבשורה על מציאת יוסף, תגרום ליעקב התרגשות יתירה ויוכל לבוא לסכנת חיים. לפיכך חילקו את דבריהם לשני חלקים: תחילה הודיעו לו כי יוסף חי, ולאחר מכן סיפרו לו שמושל הוא בכל ארץ מצרים. על כך השיב יעקב: אינני צריך לגדולתו וכבודו, די לי בכך שחי הוא, וזהו שנאמר: "ויאמר ישראל רב..." - די לי בכך שיעוד יוסף חי.

"לככם זהו לאיש חלפות שמלה" (מ"ה כ"ב)
למה בחר יוסף ליתן להם דווקא מתנה של שמלות? לפי שברשה הקודמת מסופר: ויקרעו שמלותם ויעמוס איש על חמורו. ראה יוסף כי הוא שגרם להם לקרוע את שמלותיהם, לכן בא לתקן את הדבר ונתן להם שמלות חדשות. (טור על התורה)

"ובני יוסף אשר ילד לו במצרים..." (מ"ו, כ"ז)
בסדר הדורות הביא בשם "נתיבת ישראל" בשם ב"ש, כי אפרים ומנשה תאומים היו. ודייק מזה שאמר הכתוב: "ובני יוסף אשר ילד לו במצרים" ולא אמר "אשר ילדו", אלא אמר בלשון יחיד, משום שבלידה אחת נולדו וכאחד נחשבים. וכבר כתב הרד"ק (מ"א, נ"ו) "וליוסף יולד דרך כלל, ואולי תאומים נולדו לפיכך אמר יולד כי נולדו בלידה אחת" ("אוצר הידיעות")

"ויבא יוסף את הכסף ביתה פרעה" (מ"ז י"ד)
מנהל בית עסק יעדיף תמיד לקבל לעבודה אדם שאין לו קרובים בעיר - כדי שלא יגנוב מאדונו ויתן לקרוביו. לפני שבאו אביו ואחי יוסף מצרימה, לא חשש יוסף שהמצרים יחשדוהו שהוא גונב, כיוון שהיה זר שם ואין לו למי ליתן. אבל אחרי שבאו אביו ואחיו, כבר היה אפשר לחשוד בו. לכן הביא את הכסף ביתה פרעה. (ר' שלמה יהלומי)

"ויגש אליו יהודה..."
גימטריה "ויגש אליו יהודה" = 396 וזה בגימטריה בנימין בן יעקב = 396. שיהודה הרי היה ערב לבנימין ולכן הוא זה אשר ניגש לדבר לפני יוסף.

"כי כמורך כפרעה" (מ"ד י"ח)
יוסף דיבר איתם על ידי מליץ. כי אין זה לכבודו של מלך לדבר פנים אל פנים עם עבד. אבל יהודה ניגש אליו ואמר: "ידבר נא עבדך דבר באזני אדני" - רוצה אני לדבר אתך ישר באזן בלי מתורגמן "ואל יחר אפך בעבדך", למה אני מעז להציע לך דבר זה. כי כמורך כפרעה - אינך יותר גדול מפרעה, וגם הוא דיבר אתך בזמן היותך עבד. (כתב סופר)

"אדוני שאכל את עבדיו לאמר היש לכם אב"
טוען אתה שהגביע חשוב כל כך בעיניך הואיל: ונחש ינחש איש אשר כמוני. אם כן לשם מה צריך היית לשאול אותנו שאלות, בזמן שיכולת לברר הכל על ידי הגביע? אלא אין זאת כי אם רק עלילת שווא אתה מעליל עלינו. (משנת דר"א)

"וייהי כראותו כי אין הנער ומה" (מ"ד ל"א)
מעשה בחסיד שבא לפני ר' מנדלי מקוצק והתאונן בפניו כי הוא חי בדוחק וצמצום, ובניו - שבעלי נכסים הם, אינם מרחמים עליו. אמר לו ר' מנדלי: כך הוא דרך העולם. שכן מצינו: כשבא יהודה לפני יוסף אמר לו: אם לא ישוב אחינו עמנו - ימות אביו מצער. למה לא אמר לו שלבנימין יש עשרה ילדים, וימותו הם מצער אם לא ישוב אביהם? אלא, מכאן, שהאבות מצטערים בצער בניהם, אבל הבנים אינם מצטערים בצער אבות. (אהל מועד)

פינת הניבים והפזגמים
הוריד שיבתו בגון שאולה = צער אותו
מאוד לעת זקנתו, גרם למותו מתוך צער ויסורים.
גון = צער. שאול = פנוי במקרא לעולם המתים שמתחת לאדמה.
דוגמה: התנהגותם של שלשת האחים הורידה את שיבת אביהם בגון שאולה.
מקור: והורדתם את שיבתי בגון שאולה (ניבוכו)

לכל משפחת **לאלזרי** היקרה. צוות העלון "**אברהם יגל**" משתתף בצערכם במות האם הצדקת **תרים לאלזרי** בת **ביני ורחמים** ז"ל שנפטרה השבוע א' טבת תשע"ב. נשגר תנחומינו לכל המשפחה. הרופא לשבורי לב ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד ואך ששון ושמחה ישיגוכם תמיד.

הסיו מכוול מדרך עמי!
העלון טעון גניזה במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

ההתקשרות לתורה, בידיעה שהיא תורת ה' שנתן לעם ישראל, היא מגמה ראשית בכל חינוכו. קישור השכל והרגש לתורה, ערכיה ותכניה בניית הרצון וההתענינות בלימוד התורה אצל הילדים. התקשרות זאת, צריכה להיות גם בשכל, גם בלב, בשמחה, בערנות, בהתענינות. לא דיינו בידיעות מפוזרות, "יבשות", בעלמא. אנו צריכים לשים לב "לתפוס" את כוחות החיים שהולכים ומתפתחים אצל הילדים - הרצונות, ההתענינות, השמחה וכו' - ולמלאם בתכניה של תורה, שזה המזון הטבעי לכוחות אלו. ולאידך, לשים לב שתכני התורה שאנו מלמדים יפנו אל הכוחות האלו, וכך ייקלטו יותר ויופנמו יותר. כבר אמרו חז"ל: מי שיש בו יראת שמיים - דבריו נשמעים. לכן כדאי שהחינוך יהיה ליראת שמיים גדולה. כמו כן, כדאי לספר מדי פעם - בעדינות, בנינוחות, "מהלבי" - סיפורים על שקידת תורה ואהבת תורה, יראת ה' ואהבתו, אהבת ישראל, סיפורים על גדולי ישראל וכד'. זה טוב מצד עצמו וגם יוצר "אווירת רקע" מתאימה.

"להוריה" - מל"שון 'תורה'

הפסוק אומר שיעקב שלח את בנו יהודה לפניו, כדי לערוך הכנות לקראת הגעתם: "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה". "להורות" - מילה בעלת שורש משותף למילה 'תורה'. במילים אחרות, יהודה הקדים את כולם בדרכו למצרים כדי להעמיד **ישבה**, להקים בית מדרש ללימוד התורה. כאן אנחנו מגלים את קדימותה העליונה של התורה. יהדות בלי תורה היא כמו גוף בלי נשמה, חסרה את עורק החיים הבסיסי ביותר. המשנה אומרת: "תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם". זאת, מפני שמטרת לימוד התורה היא לבנות בני אדם חושבים, שמכבדים כל אדם, מעצם היותו נברא בצלם אלוקים. לכן חכמי התורה הם דמויות מופת לשלום, שהשפעתם מקרינה החוצה, ומשפיעה בסופו של דבר על העולם כולו. היו זמנים שבהם זילזל הרוב המכריע של יהודי העולם בערך לימוד התורה; אבל כיום כיוון הזרם משתנה לחלוטין. **צמיחתם של שיעורי תורה בכל עיר ובכל מקום שבו נמצאים יהודים, מעלה את סטנדרט ההשתייכות היהודית ומעמיקה את תחושת הקשר ליהדות.**

ברכה והצלחה לבחור משכיל
דוד דו"ד בן שמחה ודניאל
יהי רצון שיחדש
חידושים גדולים בתורה,
יפוצו מעיינותיו החוצה
להגדיל תורה. שיזכה
להעמיד תלמידי חכמים
רבים. ולהוריו ברכה
והצלחה בכל מעשי ידיהם
וזיווג הגון לבנותיהם.

שיעור התורה הגדול בתבל
ארגון "אברהם יג"ל" משדר בלויין
בכל מוצאי שבת את שיעורו של מרן
הרה"ג **עובדיה יוסף שליט"א**
בבית הכנסת "אהל מועד"
בשעה **20:30**
השיעור יוקרן על גבי מסך ענק
בע"ה תתקיים **סעודה רביעית**,
בחסות "מאפייט בית הלחם"

ברכה והצלחה לבחור משכיל
דוד דו"ד בן שמחה ודניאל
יהי רצון שיחדש
חידושים גדולים בתורה,
יפוצו מעיינותיו החוצה
להגדיל תורה. שיזכה
להעמיד תלמידי חכמים
רבים. ולהוריו ברכה
והצלחה בכל מעשי ידיהם
וזיווג הגון לבנותיהם.

"קול שון וקול אמה, קול חתן וקול כלב"
מזל טוב ואיחולים לבביים
דיד ושרה יעקוביאן הי"ו
אהרון ויהודה אכ"אס הי"ו
לנישואי רן עם רג'נת מנב"ת
יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל
ויעלה הקשר יפה לבנין עדי עד ויזכו
להמשיך את מסורת הבית המפואר.
"ענני הגפן בענני הגפן דבר נאה ומתקבל"

איחולים אפסיים
לעידן ועידה עיפרי
להולדת הזבן
יה"ר שתגדל
כאימותנו הקדושות
שרה רבקה רחל
ולאה, תזכו לחופתה
שתצליח בכל דרכיה
ומעשיה ותרוו נחת
מיוצאי חלציהם.

"קול שון וקול אמה, קול חתן וקול כלב"
מזל טוב ואיחולים לבביים
ליאת מוסאי מנב"ת
אברהם ורחל ג'ונן הי"ו
לנישואי טל עם **ענין מנב"ת**
יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל
ויעלה הקשר יפה לבנין עדי עד ויזכו
להמשיך את מסורת הבית המפואר.
"ענני הגפן בענני הגפן דבר נאה ומתקבל"

בריאות והחלמה איתנה:
רחמים יצחק-פור בן מרים הי"ו
ציון נאמן בן מרים הי"ו
משה נאמן בן מרים הי"ו
מרדכי יעקובי בן ציפורה הי"ו
אברהם נאמן בן מרים הי"ו
ישראל פרגי רפאל בן מרים הי"ו
יוסף חיים גאלי בן ג'מו הי"ו
נהוראי חנניה בן דינה ומיכאל הי"ו
מיכל בת מינה מנב"ת
לכל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

לע"נ הצדקת הצנועה
חנה מוסאי
בת פרי ויצחק ז"ל
שנפטרה ה' טבת
בשבת פקידת שנתה.
יה"ר שתמליץ
טוב בעד ילדיה
וכל משפחתה.

לע"נ הצדקת הצנועה
חנה דויד
בת רחל ז"ל
שנפטרה ח' טבת.
העליה לבית העלמין
ביום שלישי
בשעה **15:30**
יה"ר שתמליץ טוב
בעד כל משפחתה.

לע"נ הצנוע
והחסיד
אברהם באבאי
בן יוסף ז"ל
שנפטר ו' טבת.
ביום ראשון
פקידת שנתו
יה"ר שימליץ טוב
בעד רעייתו
וכל משפחתו.

רפואה שלימה
יעל
בת לאה מנב"ת
הקבי"ה ישלח
מזור ומרפא
לרנ"ב אבריה
ושש"ה גידיה.
שתחזור לאיתנה
ותזכה לשנים
רבות וטובות.

שבת שלום ומבורך

לע"נ נשמת:
רחל מטודי בת מרסל ז"ל
שמחה בר-דיין בת עזיזה ז"ל
רבקה יעקובי בת פרי ז"ל
עטייה בן חנה חגי'אג' ז"ל
חנה (נורו) נאמן בת חנוס ואהרון ז"ל
דיאמנטה חגי'א בת רג'ילה ז"ל
שרה נאמן בת מזל ז"ל

שמואל דויד בן שרה ויוסף ז"ל
שמואל מוסאי בן רבקה ודניאל ז"ל
אליהו רחמני בן מסעודה ז"ל
ניסים נסימי בן ביבי ז"ל
שלום נביא בן טוטי ז"ל
סעדה סויסה בת איזה ז"ל
מרים לאלוזי בת ביבי ז"ל

לע"נ מרדכי לארי ז"ל
בן שלמה ושרה הי"ו
נלב"ע י"ד טבת תשנ"א ת.נ.צ.ב.ה.
לע"נ **בבאי מוסאי** בן אברהם וזליכה ז"ל
נלב"ע ערב שבת קודש פרשת יתרו
כ' שבט תשנ"ו ת.נ.צ.ב.ה.

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

צום עשרה בטבת

ביום עשרה בטבת סמך נבוכדנצר הרשע מלך בבל על ירושלים, והביאה במצור ובמצוק.

א הכל חייבים להתענות ואסור לפרוץ גדר. ואין הדבר תלוי ברצון הקהל. [שו"ת יביע אומר חלק א סימן לג].

ב חיוב התענית הוא מזמן עלות השחר דהיינו שעה ושנים עשר רגעים בשעות זמניות, לפני הזריחה, עד צאת הכוכבים, שהוא כעשרים דקות אחר שקיעת החמה. [ילקוט יוסף-מועדים-תקכט].

ג הישן על מיטתו שינת קבע בליל התענית, וקם משנתו באמצע הלילה, אסור לו לאכול ולשתות, אפילו קודם עמוד השחר. אך אם התנה קודם שהלך לישן שבדעתו לקום קודם עמוד השחר ולאכול, מותר לו לאכול עד עמוד השחר. וכל זה על פי הפשט, אך על פי הזוה"ק אין לאכול גם על ידי תנאי. [יביע אומר ה' סי' כב].

ד אף תלמידי חכמים ומלמדי תינוקות, חייבים להתענות כל תענית צבור. אולם אין להם להתענות תענית שובבי"ם או תענית לכפרת עוונות וכדומה, בזמן עבודתם, כיון שעל ידי חלישות כוחם ימעטו במלאכת שמים. וכן הדין לפועלים או לפקידים, וכל שכן לבני ישיבה ההוגים בתורה שאסור להם להתענות תעניות הנוכרים. ובימי השובבי"ם עדיף שיתענו תענית דבור, אך אסור להם לבטל מסדר לימודם ולקרוא תהלים, כי אין לך דבר העדיף יותר מלימוד הגמרא וההלכה. [יביע אומר חלק ב' סימן כח סק"ז].

ה כל הצומות הללו מותרים ברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשיש המטה, חוץ מתשעה באב. ומותר להתרחץ בחמין בימי הצומות. והמחמיר תע"ב. [ילקוט יוסף-מועדים עמי תקל].

ו חולה שאין בו סכנה פטור מלהתענות בכל הצומות הללו. ורשאי לאכול בבוקר, כשיש צורך בכך, ואין צריך להתענות תענית שעות. וכל שכן שאין צריך לאכול ולשתות פחות מכשיעור. ואפילו חולה שנתרפא אך עודנו חלש, כל זמן שיש חשש שאם יצום יחזור לחלו, פטור מלהתענות. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקלא].

ז זקנים תשושי כח שמצטערים בתעניתם פטורים מכל הצומות הללו לרבות תשעה באב. [ילקוט יוסף-מועדים-תקלב].

ח קטן שלא מלאו לו שלש עשרה שנה ויום אחד, וקטנה שלא מלאו לה י"ב שנה, פטורים מהתענית. ואפי' תענית שעות אין להם להתענות, אף שיש להם דעת להתאבל על החורבן. ויש מחמירים לומר שאין להאכילם אלא לחם ומים, אך המנהג להקל לתת להם כל צרכם, וכן ראוי להורות בזמן הזה שירדה חולשה לעולם. [ילקוט יוסף דיני חינוך קטן עמוד רלט. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקל].

ט חולה וזקן שפטורים מלהתענות בימי הצומות הללו, אינם צריכים התרה לפני שיאכלו. וכן חתן ובעלי ברית שאינם משלימים התענית כשהצום דחוי, רשאים לאכול בלי התרה, והמחמיר לעשות התרה כשהדבר אפשרי בנקל, תבוא עליו ברכה. [יביע אומר ח"ב סי' ל' אות ה-ח].

י אין לשטוף את הפה בבוקר בהתעוררו משינתו בימי תעניות צבור. ומכל מקום במקום צורך יש להתיר כשיאנו שם בפיו יותר משיעור רביעית בבת אחת, ובאופן שידוע בעצמו שיוכל להזהר שלא יבלע מן המים. וכן מותר להשתמש במשחת שיניים בתעניות צבור על הדרך הנ"ל למי שקשה לו בלי לצחצח את שיניו. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקלד].

יא אדם בריא שמתענה, אך עליו לבלוע גלולות וכדורים נגד מיחוש ראש וכדומה, מותר לו לבלוע התרופה בלי מים, כל שאין בה טעם ערב לחיך. וכן מותר לשתות תרופות שאין החיך נהנה מהם. אבל אם החיך נהנה מהם אין להתיר. אולם במקום חולי פינימי אין להחמיר. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקלה].

"מכל מלמד" השכלתי..."

"ויג'ט אליו יהודה ויאמר בי אדוני"

"ידבר נא עבדך דבר באוזני אדוני"

"בי אדוני" = דע לך ששם ה' נמצא בי.

"ידבר נא עבדך דבר באוזני אדוני" = קירבה

פיזית, מדבר אל אוזנו, הופך אותו לאיש סודו.

"ואל ייחר אפך" = אל תכעס, ניסיון לריצוי.

"כי כמוך כפרעה" = יהודה נותן כבוד ליוסף

אך באומץ רומז לו שהוא כפרעה.

"בי אדוני" = תבחר בי במקום בבנימין

אני יותר חזק ממנו וממני תפיק יותר תועלת.

אל מי ניגש יהודה?

"ויגש אליו" - אל יוסף = קירבה.

"ויגש אליו" - אל ה' = אמונה.

"ויגש אליו" - אל עצמו = מודעות עצמית.

כזו היא הגישה הנכונה.

גבורה, אמונה וכשרון הנהגתי שהכשירו את

יהודה להיות לראש המשפחה.

יהודה - הוא היהודי שלוקח אחריות על אחיו.

יהודה לשון ה'ד, דבריו מהדהדים ונכנסים

ישירות אל הלב.

יהודה ערב לאחיו - "כי עבדך ערב את הנער".

יהודה יודע שישראל ערבים זה לזה.

"ערב" הוא גם לשון "ערב לחיך" = נעים.

ככתוב במלאכי ג':

"וערבה לה' מנחת יהודה וירושלם כימי עולם

וכשנים קדמוניות".

ערבותו של יהודה כלפי בנימין, וה"ערבון"

אשר לו הוא מחויב, הם שגורמים לה', שיהיה

לו "ערב" = נעים.

שנוכה להיות ערבים זה לזה, שנלמד לגשת

איש אל רעהו ולאמץ גישות שונות שבתוכנו.

רפואה אלטרנטיבית

טיפול תזונתי נטורופתי

התזונה הנטורופתית שמה דגש על **אכילת מזונות שלמים ואורגניים** כחלק מהטיפול במצבי חולי שונים. ידוע היום כי תזונה מלאה, עשירה בויטמינים ומינרלים ודלה במזונות מעובדים, הינה תשובה יעילה לקשת רחבה של מצבי חולי ובעיות בריאותיות נפוצות. תזונה נכונה ובריאה משמשת ככלי מרכזי בטיפול הנטורופתי וברפואה הטבעית. אלפי מחקרים ברחבי העולם מוכיחים את יעילות הגישה התזונתית הנטורופתית. מצבי חולי רבים ונפוצים בעולם המערבי כגון מחלות לב, סוכרת/סכרת, טחורים, מיגרנות, תופעת גיל המעבר ויתר לחץ דם טופלו בהצלחה במסגרת הטיפול הנטורופתי, וזאת, ללא תופעות לוואי לא רצויות או סיבוכים.

" ואבותינו סיפרו לנו "

ליותר על 25 מליון דולר

איך הייתם מרגישים אילו קיבלתם בדואר מכתב מעו"ד אמריקני, ובו הוא מבשר לכם כי זכיתם בירושה ע"ס 25 מליון דולר? לא פחות ולא יותר.

אין ספק כי פעימות הלב היו הופכות מואצות, לחץ הדם היה קופץ לשחקים, העיניים היו מתערפלות, וסף העילפון לא היה רחוק מכם. 25 מליון דולר!!! זה סכום בלתי נתפס לאברך מן השורה, המטופל ב- 10 ילדים, חלקם נשואים, העמוס בחובות לגמ"חים ולבנקים.

ובכן, שמואל זמירסקי קרא את המכתב הממוען אליו, ושר והפוך 10 פעמים לפחות. הוא התיישב על ספסל בגן הציבורי, ומראות ילדות חלפו לנגד עיניו.

אבא ואמא שלו, היקרים לו, חיבקו אותו חזק. השוטר הנאצי שניצב בסמוך, האיץ בהם לסיים את הסצינה המשפחתית. דמעות ניגרו כמים. שמואל בן השלוש, היה קטן מכדי להבין את גודל השעה, אבל ליבו הקטן, לב יהודי, קלט שמדובר בשעה קשה עבור כולם. עיניו של הגרמני ירו גיצים של שינאה. שמוליק רצה להשאר עם אמא ולהשען על ראשה, הגיונו הילדותי קלט שדבר רע הולך להתחולל פה... אסון.

הנאצי קרע את אמו מעליו, ודחפה אל המשאית, אמא זועקת, אך לשווא. המשאית החלה לנסוע, ואמא נעלמה מעיניו לנצח. אבא חזר איתו לגטו, אך לזמן קצר. רופא המחנה דרש את התינוק אליו. אבא התחנן "תשאירו אותו אצלי". הרופא המרושע, בעט ביהודי, ונטל באכזריות את שמואל הרזה עד לשד עצמותיו. אבא שכב על הרצפה שותת דם וביכה "שמואל! שמואל!" זעק, "תמיד תזכור את אבא ואמא" התאנק אבא.

שמואל נלקח אל רופא הגטו, קיבל אוכל חם, כמה זריקות והועבר לציפורני המיסיון. מהר מאד גזזו את פאותיו, ענדו צלב כבד על צווארו, והניירות עטפו אותו בחום ואהבה. למרות גילו הזעור, הבין שמואל שהוא בעצם אסיר. הוא יהודי, והפסל של ימח שמו וזכרו, עורר בו גועל. הוא לא הבין מדוע.

הוא היה ילד נוח ועדין ושיתף פעולה עם הכומר הגדול. היתה לו ברירה? לא היו לו מספיק ידיעות וכוחות נפש להתנגד.

אחרי ארבע שנים, הגיע למנוח רב יהודי עם זקן ארוך ולבן ועיניים טובות לב. היתה זו שעת ארוחת הצהרים, כ- 200 ילדים שבויי המיסיון ישבו שם. היו שם רוסים, קווקזים, יגוסלבים, מכל מין וצבע.

שמואל זוכר היטב את הרב שאמר "בוקר טוב ילדים", ואז הוא זעק במלוא גרון "שמע ישראל השם אלוהינו". ליבו רטט בקרבו, הוא הכיר את המלים הללו. אמא היתה משכיבה אותו לישון, ומלמדת אותו להגיד קריאת שמע.

"השם אחד" סיים שמואל את המשפט בקול רועד. הוא לא היה היחיד, היו עוד כמה כאלה סביבו. הרב קרא אליהם. הם ניגשו אליו והוא ליטף את ראשיהם. "מתוקים שלי" אמר "אתם יהודים. עכשיו אני לוקח אתכם לארץ ישראל, שם ילמדו אתכם את כל התורה כולה".

אושר הציף את ליבו. הוא חיבק ונישק את הרב ובכה ובכה. "אין לי אבא, אין לי אמא, אין לי משפחה, אבל יש לי את הרב היקר הזה, ויש לי גם קריאת שמע", כך חשב בליבו.

שמואל הגיע ארצה ולמד בישיבות קדושות, הוא הפך לתלמיד חכם בעל שם טוב, והקים משפחה לתפארת. במהלך המלחמה, גויה גרמניה, הציעה לאביו של שמואל להנשא לה, כדי להצילו מצפרני הנאצים. התרגיל

הצליח, אביו של שמואל נמלט מן הגטו וניצל. אחרי המלחמה, במקום לגרשה, הוא המשיך לחיות עמה. כשבגר שמואל נודע לו שאביו חי, מתגורר בארה"ב ונשוי לנוצריה. המפגש ביניהם היה צונן משהו, ורק כשנפרדו, שמואל הרגיש שליבו קרוע בקירבו. אבא לא שרד עם אמונה. הנאצים ניצחו אותו.

הקשר ביניהם היה רופף ביותר. מכתב פה ומכתב שם. פעם בכמה שנים שיחת טלפון.

הוא הביט עוד פעם במכתב "מיסטר שמואל זמירסקי, אני מצטער להודיע כי אביך משה זמירסקי, ובשמו הנוצרי סטפן קלימפטון נפטר. צו הירושה שיש בידי, מעביר לרשותך 25 מליון דולר, מתוך 50 המליון שהיו לאביך בנכסים ובכסף נזיל. אביך עדיין לא נקבר, עליך ליצור קשר עם אחיך ריצ'רד קלימפטון על מנת לתאם ביניכם היכן לקבורו, אחר כך אעביר לרשותך את מחצית הירושה. על החתום פיליפ גולדשטיין עו"ד".

ריצ'רד, אחיו הגוי, התעקש לקבור את אבא בבית קברות נוצרי. "אבא חי כנוצרי לכל דבר" טען. שמואל התחנן "אבל אבא יהודי...".

שמואל בדק היטב, ונודע לו, כי בראש השנה וביום הכיפורים היה אבא מגיע לבית הכנסת הסמוך ושוהה שם כמה שעות. הוא לא היה מומר, נותרה בו אמונה באלוהים ישראל. עובדה.

הגוי התעקש. שמואל התעקש. דרך ללא מוצא. עורך הדין גולדשטיין הציע לשמואל, הצעה מבריקה: תציע לריצ'רד מליון דולר יותר מן הירושה, ושישכים לקבורה יהודית...

הגוי היה מתוחכם, הוא הבין שלשופו לירושה, יש ענין גדול מאד בקבורת אביו עפ"י דת משה וישראל והרחיב את העסקה: "אני מוכן לקבורה יהודית רק בעבור ויתור על כל חלקך בירושה...". חד וחלק.

שמואל ניגש אל אחד מגדולי הפוסקים שבדור כדי לדעת כיצד יוצאים מן הסבך.

"הירושה עדיין אינה שלך" הסביר הרב "לירושה יש שלושה שלבים. השלב הראשון צורכי הקבורה של הנפטר, אחר כך ישמש הממון למימון מזונותיה ומגוריה של האלמנה, ולבסוף תחולק הירושה בין היורשים. נכון לרגע זה, הממון שהותיר אביך, צריך לשמש אותו ורק אותו, כדי להביאו לקבר ישראל".

גם במחיר 25 מליון דולר!!! "כן" השיב הרב "קבר ישראל שווה כל מחיר, ההלכה מחייבת שהממון של הנפטר יועמד לצורך הקבורה ההגונה והקדושה של יהודי...".

שמואל ויתר. הוא לא הרגיש שום קושי בדבר. אנתת רוחה מילאה את ליבו. קודם כל כבודו של אבא. נכון אבא נכשל, נסיון השואה היה גדול מכפי כוחותיו, אבל סוף כל סוף הוא נפטר כיהודי, ומה יותר כבוד מאשר להביאו לקבר ישראל.

"זה הכבוד היחיד שיכולתי לעשות עבורו" ניגב את דמעותיו אל מול עיני הרב. "לא זכיתי לשהות במחיצתו ב- 50 שנה האחרונות, אני מאמין שבשמים יעריכו את הכבוד שנתתי לאבא אחרי מותו".

הרב הניח יד אוהבת על כתפו של שמואל ואמר: "האמן לי ר' שמואל, אני מרגיש שעשית לאביך כבוד, כבוד גדול. בן כמוך, קדיש כמוך, זה עילוי נשמה הכי נפלא לאביך".

אם יש ברשותכם סיפור מרגש בעל משמעות

הטומן בתוכו דברי מוסר, הנהגות או חוכמת חיים,

אנא העבירו למערכת העלון. טל': 054-9151601

או בדואר אלקטרוני: avi.musai@siemens.com